

Introit: *Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku. Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem.*

(Joel 2, 12-13)

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Žalm 130

Píseň 170

Text kázání: Jan 1, 16-17

Bratři a sestry,

chci dnes mluvit o Boží milosti v Kristu Ježíši. Co je to vlastně Boží milost v Kristu Ježíši? Jaký je její rozměr? Kam až sahá? Je nekonečná jako vesmír? Nové poznatky vědců dnes mluví i o tom, že vesmír je možná konečný. A je tomu tak tedy i z milostí? Má milost nějakou konečnou hranici? A platí milost Kristova skutečně pro všechny? Platí i pro mne, když si uvědomuji, že jsem hříšník? Když si uvědomuji, že jsem selhal anebo pokazil, co jsem mohl? Platí pro mne i tehdy, když vím, že jsem se Bohu vzdálil? A platí pro mne i tehdy, když vnímám, že život ze mne vyprchává? A dojdou Boží milosti, když už nemám sílu? A je se mnou milost Boží, když jsem třeba upadl do nemilosti lidí?

Na tyto zásadní otázky najdeme odpovědi v Písmu svatém. A považte, jen v první pádu se slovo **milost** objevuje 111x napříč celou Biblií. I ve Starém zákoně. A to ještě k tomu můžeme připočít slovo stejného významu, slovo **přízeň**. To je tam také mnohokrát. Zvěst Bible je tedy o veliké Boží milosti, která je nabízena každému člověku v Božím Synu, Pánu Ježíši Kristu. Jak jsme četli: **Z Kristovy plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.**

Jak však k této milosti dojit? Jak jí najít? Jak z ní žít? Jak se z ní radovat? Jak v ní zakoušet vysvobození od tíhy zákona? Od tíhy viny? Už ve Starém zákoně máme mnoho Božích služebníků, o kterých čteme, že našli milost. **Noe našel milost, Abraham našel milost, Mojžíš a další.** Jak jí hledali? Hledali jí jako zlato ve skále? Nebo jako tryskající a očistný pramen? Nebo hledali jí v nějaké zemi? V nějakém kraji? Na nějakém poutním místě? Anebo jí hledali u lidí? Nikoliv, hledali jí u Hospodina. Hledali Boha na modlitbách, uvědomovali si Boha jako Pána nad nebem i zemí i nad vlastními životy. Vnímali Boha jako nejvyšší autoritu, která rozhoduje o jejich životě a která má moc se smilovat. Vždyť Bůh řekl Mojžíšovi: **Smiluj se, nad kým se smiluji a slituji se, nad kým se slituji.** A už ve Starém zákoně se Bůh smilovával nad těmi, kteří ho pokorně hledali na modlitbách.

Takovou zkušenost, milí přátelé, má i autor toho 130. žalmu, který jsme četli. Jak se žalmista nejprve cítí? Velice zle. Cítí se zavržen. Cítí se na dně. Vlastně ještě hůř. **Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas!** Někdy se říká, že *když jsi na dně, tak pozitivní na tom je, že už nemůže být hůř, protože ode dna se můžeš odrazit.* Ale tady vidíme, že jsou hlubiny, které dno nemají, z kterých se odrazit nedá! **Z hlubin bezedných tě volám!** Co to jsou za hlubiny, které nemají dno? Z kterých se nelze odrazit? Jsou to temné hlubiny obav, úzkostí a strachů. Jsou to hlubiny našich lidských provinění, našich planých nadějí, našich trápení, že nám nejsou naše hříchy a naše selhání odpuštěny. Ovšem žalmistovo svědectví a jeho zkušenost nás má přivést k Tomu Jedinému, který nás může z tohoto propadliště zachránit a zachraňovat. **Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.** Žalmista má zřejmě nejednu zkušenost, kdy se díky svým proviněním vzdálil od Hospodina. A tohle vzdálení prožívá tak, jako by měl utonout ve svých vinách. Jako by už nic nemohlo zachránit jeho život. Tohle musí být velmi zoufalé. Ví ale, že se musí obrátit k Bohu, protože u nikoho jiného není odpuštění nepravostí. Bez odpuštění člověka žere svědomí, prožívá neklid, prožívá zavržení, a protože nezná Boží milost, nemá pak často ani milost pro druhé. A naopak ten, kdo zakusí ve svém životě Boží odpuštění a milost, ten ví, jakou uzdravující moc má Boží láska. Láska, která proměňuje srdce. Kdo ví a vnímá, že je milován, pak také miluje. Kdo zakouší Boží milosrdenství a odpuštění, sám dokáže být milosrdný. Kdo ale žije v nemilosti, ten má tvrdé srdce.

Milí přátelé, kolik máme lásky a milosti pro druhé? A kolik máme odsouzení? Naše lidská představa milosti je odtud potud. Naše lidská milost se děje často pouze za podmínek. **Pokud to bude takto, pak tě budu mít rád. Pokud to bude jinak, nechci tě už vidět...** To ale není milost! To je zákonictví! A už starozákonní kněží dokázali zaměnit Boží milost za milost za určitých podmínek. Něco za něco. Nikoliv zadarmo. Jenže už právě na těch starozákonních svědcích víry můžeme vidět, že *ve vztahu Boha k člověku jde vždy o nezaslouženou milost.* Např. Noe došel

milosti u Boha, aniž s ním měl nějakou smlouvu. Král David nalézá Boží milost po těžkém provinění v pokorné a kající modlitbě. A Izraelskému národu Hospodin připomíná, **věz tedy, že ne pro tvou spravedlnost ti Hospodin, tvůj Bůh, dává tuto dobrou zemi, neboť jsi lid tvrdošijný... ale z milosti.** Kolikrát Boží lid porušil Boží rády, a přece to s nimi Hospodin nezabalil.

A kolikrát my jsme již porušili Boží rády? A zabalil to s námi Bůh? Nezabalil. My jsme četli, **že jsme byli obdarováni milostí za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše.** Víte, mě zajímal ten výraz milost za milostí. Nejprve jsem to chápal jako jedna milost za druhou, stále nová a nová. Ale v jiných překladech je to jinak. Byli jsme v Ježíši Kristu obdarováni místo milosti Staré smlouvy za milost smlouvy Nové. Už starozákonní milost říkala: **Poznej tedy, že Hospodin tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání.** To je obrovské zaslíbení, které zní už ve Starém zákoně. Avšak cítíme zde tu podmínku. Jestliže budeš dodržovat, budeš mít milost. A když nebudeš dodržovat, nebudeš mít milost. Za vážná porušení následoval trest ukamenováním, žádná pokračující milost. Avšak v Ježíši Kristu přichází milost ještě větší. **Kdo je bez hříchu, první hod' kamenem!** Takto Ježíš obhajuje cizoložnici. On nepřikrývá její hřích, neříká, že se zase až tak moc nestalo. Ono se stalo! Ježíš ovšem svým výrokem říká, že nikdo z nás nemá právo odsoudit hříšníka, protože i my ostatní jsme hříšníci. A jediný čistý, Kristus, řekne této ženě: **Ani já tě neodsuzuji, ale jdi a už nehřeš!** Ježíš neschvaluje její hřích, ale dává jí milostí prostor k nápravě. Milostí dává novou šanci! A taková je Kristova milost i pro tebe! Takovou milostí jsi obdarován! Milostí, která neschvaluje tvůj hřích, ale která ti dává šanci začít znovu. Jinak. **Jdi a už nehřeš!** A pokud takto přistupuješ k této milosti, pak z ní budeš i žít. Pokud jí ale přijímáš nadarmo, není to Boží milost. Je to jen tvé vlastní ospravedlnění sama sebe. Ospravedlnění, ze kterého nemůžeš mít opravdový pokoj Boží, ospravedlnění, ze kterého budeš v šoku na Božím soudu, protože tvé sebeospravedlnění tě nespasí! Chceš-li najít Boží milost v Ježíši Kristu, pak si musíš uvědomit svůj hřích. Pak si musíš uvědomit, že si zasloužíš trest. Ano, ty i já! Nelze svádět vinu za svůj pád na někoho jiného, na Boha, na jiného člověka, na společnost, na špatnou dobu. Ovšem ve chvíli, kdy si uvědomíš, že ty si zasloužíš trest a předstoupíš s touto bázni a pokorou v modlitbě před Krista, pak je to první krok k nalezení Kristově milosti. Tím druhým pak je přijmout vírou omilostnění. Třetím pak **jít v síle této milosti a následovat Pána Ježíše.**

Bratři a sestry, Písmo na několika místech ale také varuje od odpadnutí od Boží milosti. První zní takto: **Odloučili jste se vy všichni od Krista, kteří chcete dojít ospravedlnění na základě zákona, pozbyli jste milosti.** My potřebujeme si uvědomit, že všichni potřebujeme Krista ke svému ospravedlnění, že i kdybychom se všelijak snažili být dokonalí, to nás nespasí. Potřebuješ Krista, pokud si myslíš, že si vystačíš sám, nedojdeš milosti u Boha. Další varování je v epistoletě Židům: **Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost...ať nikdo není nevěrný a bezbožný.** Bůh nás varuje, předtím, co se nám může stát. Před promeškáním skutečné Kristovy milosti tím, že si nedám svůj život zavčas do pořádku. To je závažné! Další varování je pak to, o čem jsme již mluvili: **nepřijímejte Boží milost naprázdno.** Asi víte, jak šlape motor naprázdno. Vrcí, vrcí, spaluje energii, ale nikam se nehne. Člověk, který přijímá milost Boží naprázdno, zůstává stát na místě a nedojde k cíli, jímž je spasení. Další varování Božího slova mluví o tom, že pokud se ve svém životě řídíme nějakou tradicí a pokud je nám taková tradice, byť dobrá, rodinná i zbožná, více, nežli Boží slovo, pak nedojdeme Boží milosti.

Na závěr však mám pro nás dobrou zprávu. Ať už je to s tebou jakkoliv, dnes máš novou příležitost chytit se Boží milosti v Kristu Ježíši. Milostí, která odpouští, milostí, která uzdravuje, milostí, která otevírá pro tebe nový prostor. Tato milost nikdy nekončí, nemá hranice. Pán Ježíš Kristus nám jí přinesl ve svém kříži. Na něm byly skrze jeho nohy a ruce přibity naše viny. Všechny! Dokonce i ty, které teprve přijdou! A i když můžeš u sebe vnímat, že tvé hříchy tě přerostly, že jich je na tisíce, pak věř, že **kde je mnoho hříchu, tam je ještě více milosti.** Pokud tomu věříš, pak jsi došel Kristova omilostnění. Amen. Píseň 671 modlitby

Večeře Páně (písně 480, 424)

Slovo poslání: Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Římanům 6,23)

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 686